

Hồi thứ ba mươi chín

Giữa Hùng Miêu Cương

Mì nóng lòng cứu mạng cho người yêu nên Phan Quyên Quyên đêm ngày chẳng hề dừng vó ngựa, bốn ba suốt mấy hôm liền mới đặt chân tới địa phương Miêu Cương.

Nhằm tính lộ trình định trước khi mặt trời ngả về tây nàng sẽ đến được Khô Cốt Nhai để yêu cầu vị Thần Y kia chữa trị cho những người trong xe.

Sơn lộ càng lúc càng hiểm trở, rừng núi càng lúc càng âm u. Thời tiết đang độ cuối thu. Cảnh sắc sơn xuyên càng hiện ra vẻ tiêu điều.

Phan Quyên Quyên ngừng mắt nhìn trời, thấy bóng tím hoàng hôn đang dần lan rộng khắp không gian, nàng sốt ruột nghĩ thầm:

- “Nơi đây bốn bề rừng núi mênh mang. Nếu như đêm nay không tìm được Khô Cốt Nhai tất phải lộ thiên giữa rừng núi qua đêm. Nhưng khổ nỗi khu rừng núi Miêu Cương, độc xà ác thú rất nhiều qua đêm nơi đây rất nguy hiểm.”

Đang lúc bối rối suy tư, đột nhiên từ một hướng xa xa vọng lại tiếng hú quái đản hãi hùng.

Phan Quyên Quyên lập tức đề cao cảnh giác, với tay rút trường kiếm phía sau lưng.

Đột nhiên từ phía trước mặt nổi lên một thanh âm trầm trầm. Cùng theo đấy một con mãnh hổ bờm trắng như tuyết, to lớn phóng ào đến cỗ xe.

Mùi hôi tanh nhất thời xông lên lợm giọng. Phan Quyên Quyên phải trầm khí nín thở.

Con cọp nọ chừng như nhịn đói đã khá lâu, vừa từ bụi rậm nhảy ra đã giương vuốt chồm lên xe ngựa.

Phan Quyên Quyên giật mình kinh hãi, ngọn kiếm trên tay hỏa tốc xuyên tới trước, hướng vào dưới bụng con mãnh hổ.

Lại nghe một tiếng gầm vang lên lồng lộng cả núi rừng, con mãnh hổ chưa kịp xoay vuốt vồ lại, lưỡi kiếm đã lút sâu vào bụng, cái xác to lớn như con bò mộng lập tức ngã lăn trên mặt đất khiến cát đá bay tung hàng mấy thước.

Máu từ bụng hổ vọt ra như suối xuôi theo mũi kiếm thấm ướt cả người Phan Quyên Quyên.

Phan Quyên Quyên nhú mày tức giận, nhảy phắt xuống xe, đến bên xác hổ còn đánh run rẩy giẫy chết kia vung chân đá văng ra xa hơn trượng, đoạn nhảy trở lên xe.

Vừa định ra roi thúc cương, thành linh từ trên cội cây bên đường vang lên một tiếng quát to như sấm động.

Nàng vội ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một bóng người từ trên ngọn cây bổ chụp xuống phía nàng nhanh như chớp.

Phan Quyên Quyên thâm hiểu đây hẳn là những nhóm người Mèo vùng Vân Quý, tốt nhất là đừng dây dưa rắc rối với họ. Vả lại nàng đang cần đến gấp Khô Cốt Nhại, do đấy càng không muốn đả thương đối phương.

Chờ đến khi thân hình đối phương gần chạm đến sát mình nàng mới khẽ nghiêng sang một phía, tay trái thuận thế nhẹ đẩy ra một chừng.

Người nọ lập tức rơi chúi về một phía, cách xa cỗ xe có đến hơn ba trượng.

Lúc ấy Phan Quyên Quyên mới nhìn kỹ đối phương trừ quanh hông kết một chùm lá cây che hạ thể ra khắp người đều trần trụi không một mảnh vải.

Nàng không khỏi nhú mày nghĩ thầm:

- “Dân địa phương nơi đây chưa biết dùng y phục che thân, thật là hủ lậu đến cùng cực.”

Gã đại hán trần trụi vận khố lá cây giận dữ quát to:

- Ở đâu lạc đến con nữ tặc bịt mặt này, đã giết chết con cạp yêu của ta.

Phan Quyên Quyên dần lòng phân trần:

- Không lẽ cạp định hại người ta há lại bó tay chịu hay sao?

Gã đại hán nạt to:

- Câm miệng! Con cạp đó do ta nuôi dưỡng, đâu có để mi tùy ý sát hại?

Phan Quyên Quyên bắt đầu nổi nóng:

- Bỏn cô nương vốn ra hoàn toàn vì tự vệ chứ chẳng phải cố ý giết nó. Tôn giá chẳng kể chi đến lý cả.

Gã đại hán mắt lộ hung quang găm lên:

- Chẳng cần lý lẽ lôi thôi. Nạp thủ cấp mi đền trả cho ta.

Phan Quyên Quyên thấy vô phương dần xếp ôn hòa, liền lớn tiếng cười lạnh lạnh:

- Ác đồ! Có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn. Khôn hồn rút mau, đừng đại dột chuốc khổ vào thân.

Gã đại hán đảo đôi mắt nhìn khắp người Phan Quyên Quyên, cười sằng sặc:

Xem mi chẳng đến nỗi nào, tiếc thay lại dùng vải đen che mặt. Ông nhất định phải khám phá cho kỳ được bộ mặt thật của mi.

Liên sau câu nói, người gã bỗng vươn dài ra với một thế nhanh như loài khỉ vượn, hai tay đồng thời thò tới cào nhanh vào mặt Phan Quyên Quyên.

Vì không muốn diên trì thời gian, đồng thời cũng không muốn chuyện giết người gây chuyện thị phi rắc rối nên nàng lẹ người né ra sau xe tránh đi thế chop của đối thủ.

Gã đại hán hai tay chụp vào khoảng không, sững sốt đến thộn người ra.

Gã không ngờ một cô gái trông mảnh mai yếu ớt lại có một thân thủ linh diệu dường ấy.

Phan Quyên Quyên nhếch môi âm trầm:

- Ác đồ! Ta đã hai phen nhường mi, khá hiểu rõ thời cơ mà tránh đi là hơn.

Dứt lời nàng nhảy phốc lên xe, ra roi định thúc ngựa bỏ đi.

Nào ngờ gã đại hán lại chẳng chịu buông tha. Sau một tiếng quát to, tả chưởng đã tung vào đầu ngựa nơi cuối trái.

Gã định bụng hạ thủ đánh chết một thốt ngựa để cỗ xe không chạy được.

Bỗng dung thấy đối phương tung chưởng định hại ngựa của mình, Phan Quyên Quyên lửa giận dần chế từ lâu như được dịp trào dâng, tay trái quét một chưởng đánh hất luồng chưởng phong của đối phương ra, đồng thời thân hình xẹt nhanh xuống xe.

Bốn thốt ngựa bị kinh động vì luồng chưởng phong vừa rồi cùng dựng cao vó trước, hí lên một tiếng dài.

Phan Quyên Quyên quả đáng gọi là một kỵ mã điêu luyện. Nàng vội nắm lấy gọng xe trước kéo xuống để giữ thăng bằng cho cỗ xe khỏi đổ, một mặt vẫn huy động chưởng lực đẩy gã đại hán ra xa.

Gã đại hán lúc này như đã nhận thấy võ công của đối phương cao siêu vô cùng, vội trăn người sang một phía, gần giọng hỏi:

- Cô nương là ai? Phải chăng từ Trung Nguyên tới đây?

Phan Quyên Quyên lạnh lùng gật đầu:

- Phải. Người hỏi chuyện ấy làm chi?

Gã đại hán càng lộ vẻ kinh mang, biến sắc hỏi:

- Nếu vậy thì cô hẳn là một nhân vật trong hai nam ba nữ hùng danh 20 năm về trước phải không?

Phan Quyên Quyên hơi lạ lùng vì câu hỏi của đối phương, buông một câu ướm thử:

- Phải thì sao?

Gã đại hán mặt càng đổi sắc, hai tay buột lại đưa lên miệng làm còi quay đi bốn hướng thổi lên những tràng âm thanh lạnh lạnh.

Tiếng hú của gã vừa truyền đi trong không gian thì từ bốn phía đều có tiếng hú đáp lại.

Phan Quyên Quyên trong lòng lạ lùng vội hỏi:

- Người làm gì vậy? Định báo hiệu gọi đồng bọn đến chăng?

Gã đại hán vụt thối lui năm bước, lạnh lùng đáp:

- Phải. Chẳng bao lâu nữa sẽ có nhiều người tới đây bao vây người để báo thù 20 năm về trước.

Phan Quyên Quyên càng chẳng hiểu:

- Cái gì mà mối thù 20 năm về trước? Hai mươi năm trước ta còn chưa chào đời cơ mà? Người nhận lầm người rồi.

Gã đại hán hừ một tiếng:

- Người có giáo biện đến đâu cũng chẳng xong món nợ 20 năm trước đây, ba nữ trong bọn người đã tới đây sát hại rất nhiều anh em trong bộ tộc chúng ta...

Phan Quyên Quyên thấy khó nổi phen trần thiết hơn, chỉ có cách bỏ đi là hơn cả.

Nàng cười lạt lắc đầu:

- Nói với người cũng vô ích. Bỏ cô nương có việc phải đi ngay. Kẻ nào cản đường là chết.

Gã đại hán như không nghe thấy lời nàng, trợn mắt nhìn vào rừng sâu, đứng trơ trước cỗ xe không nhúc nhích.

Tiếng động đã làm thức tỉnh Hoa Sỹ Kiệt và Tư Đồ Không đang say ngủ trong xe.

Hai người dỗi mắt qua khe hở nhìn sau trước.

Tư Đồ Không lúc ấy vội lớn tiếng nói vọng ra:

- Cô nương hiện giờ không nên đi tới.

Phan Quyên Quyên lạ lùng hỏi lại:

- Tại sao?

- Tại hạ từng biết qua tâm tính của người Miêu Cương, rất sùng bái các cao thủ anh hùng, chỉ cần cô nương đừng giết hại bọn họ vẫn có thể chống cự được thế công của chúng là tất nhiên chúng sẽ để cô nương thông thả dời đi.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhược bằng cô nương định tránh họ, họ lại tưởng cô nương khiếm nhược, họ sẽ đuổi theo sát hại cho kỳ được mới thôi.

Phan Quyên Quyên cau mày khó xử:

- Nhưng nếu thế thì sẽ lỡ lộ trình của chúng ta vì cần phải tới Khô Cốt Nhai trước khi trời tối.

Gã đại hán nghe xong mấy lời trao đổi giữa hai người ồ lên một tiếng quát mắt:

- Té ra nữ tặc còn định đến Khô Cốt Nhai để hại cả sư phụ ta nữa.

Phan Quyên Quyên nghe khẩu khí của đối phương, trong lòng rung động vội hỏi:

- Sư phụ của mi là ai? Phải chăng là một lão nhân áo đen, ngồi trong một động đá tối om ấy?

Gã đại hán càng kinh ngạc. Vừa lúc ấy hai bên rừng ven đường bỗng có bóng người lao xao rồi xông ra mấy mươi tên đại hán vận khố lá cây, mình trần trụi trọc.

Tay tên nào cũng lăm lăm một thứ khí giới sáng quắc, lưng đeo cung tên, thái độ rất hung hăng.

Chỉ trong loáng mắt họ đã vây chặt cỗ xe.

Tư Đồ Không vội dùng thuật truyền âm bảo Phan Quyên Quyên:

- Cô nương tuyệt đối đừng để lộ vẻ kém thế, cũng không nên đả thương bọn chúng.

Phan Quyên Quyên đảo mắt nhìn quanh một vòng, vẻ mặt thản nhiên như thường, chẳng chút chi lộ vẻ khiếp sợ.

Gã đại hán đã động thủ với nàng khi trước trở tay về phía nàng bảo đồng bọn:

- Thủ phạm đến Vân Quý tàn sát anh em chúng ta 20 năm về trước chính là ả này.

Đám đại hán đứng bao vây quanh cỗ xe đều quắc mắt căm hờn nhìn trừng trừng vào Phan Quyên Quyên.

Trước thái độ dữ dằn như lang sói của đám người sơn cước, Phan Quyên Quyên vẫn mặc nhiên cười nhạt:

- Chư vị cùng ta chưa từng gặp mặt thì có thể nào là người sát hại huynh đệ các người 20 năm về trước?

Một gã đại hán khôi vĩ nhất trong bọn liền vệt đám đông ra nói:

- Nếu người không nhận là cô gái Trung Nguyên đã tới đây 20 năm về trước thì người là ai? Đến đây làm gì?

Phan Quyên Quyên bối rối nghĩ thầm:

- “Nếu ta đưa tên họ thật hoặc lộ mặt cho bọn chúng nhìn thấy chưa hẳn chúng đã chịu tin mà còn thêm nhiều nỗi bất tiện cho người trong xe...”

Đầu óc nàng vụt lóe lên một ý niệm, vội đáp:

- Tôi đến đây để tìm một vị cao nhân nhờ chữa trị cho bằng hữu của tôi, tề danh là...

Gã đại hán khôi vĩ trợn lời:

- Người áp úng như vậy chứng tỏ dối trá giấu người. Nhất định mi chính là nữ tặc. Mau xuống xe nạp mạng.

Phan Quyên Quyên tức giận cười nhạt:

- Các người nhất định là khó dễ ta phải không?

Gã đại hán quát:

- Không nhiều lời! Mau xuống xe chịu trói.

Phan Quyên Quyên nổi nóng:

- Lũ người nhất tề xô lên hay đơn đả độc đấu?

Dứt lời liền lắc mình phóng xuống xe.

Gã đại hán khôi vĩ quát to như sấm động:

- Đỡ thử vài chiêu của ta đã.

Gã chính là tù trưởng của khu sơn địa này, tên gọi Lâm Khắc Long. Nhóm đại hán thấy thủ lĩnh đã ra tay đều im lặng theo dõi cuộc đấu.

Lâm Khắc Long dứt lời liền múa tít thanh trường kiếm trong tay, từng bước chậm chậm dần đến trước mặt Phan Quyên Quyên. Dấu chân của gã bước đến đâu đất nơi ấy liền lõm sâu xuống chứng tỏ gã có một nội công vô cùng thâm hậu.

Phan Quyên Quyên tự tin ở võ công mình, không lý gì đến thái độ hung hăng của tên tù trưởng, nhếch môi cười thản nhiên.

Trước thái độ ngạo mạn của cô gái, Lâm Khắc Long lửa giận càng sôi trào, rống lên một tiếng quát lạ, trường kiếm trên tay phóng nhanh tới như sét tủa.

Phan Quyên Quyên không thềm nhúc nhích, chờ mũi kiếm của đối phương tới sát bên mình mới khẽ lắc mình tránh né rồi nhẹ nhàng chụp nhanh vào lưỡi kiếm của địch.

Lâm Khắc Long chợt thấy bóng giáng đối phương đột nhiên mất đi như biến.

Gã chưa kịp giật mình sững sốt đã nghe hổ khẩu tê buốt, không sao được đành buông rơi trường kiếm trên tay.

Phan Quyên Quyên vừa đoạt được thanh trường kiếm của đối phương vào tay lập tức bung ra một chỉ. Thanh trường kiếm bằng thép ròng kia liền gãy thành hai đoạn.

Thủ pháp của nàng chỉ diễn tiến trong nháy mắt khiến đám đại hán vây quanh bốn bên đều há miệng há kinh.

Lâm Khắc Long cũng kinh ngạc đứng sững một nơi.

Võ công của gã trên khắp miền Miêu Cương có thể nói là cao thủ vào hạng nhất nhì, vậy mà chỉ vồn vện một chiêu đã thảm bại dưới tay đối phương.

Phan Quyên Quyên thắng vẫn không kiêu, ôn tồn cất lời:

- Tôi đến đây với ý định duy nhất là cầu thầy, không hề có ý định cùng chư vị gây thù chuốc oán. Chư vị nên hiểu rõ thiện ý của tôi, giải tán đi là hơn.

Trước lời lẽ nhã nhặn của đối phương, Lâm Khắc Long có giận cũng không phát tác được.

Tự xét tài nghệ của mình quyết không phải là đối thủ của cô gái. Nếu thực hành lối quân công vây đánh thì kết cục cuối cùng cả đối bên cùng thảm bại.

Gã trù trừ phân vân chưa biết định lẽ nào, gã đại hán lúc đầu liền cất lời:

- Tù trưởng tuyệt đối không nên thả ả đi vì ả định tìm sư phụ tôi đây.

Phan Quyên Quyên vội cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi tù trưởng sư phụ y có phải là một cụ già áo đen không?

Lâm Khắc Long gật đầu:

- Phải. Lão nhân đó chính là sư phụ y. Nếu cô nương quả muốn tìm cho kỳ được Thiên Y Thân Thủ Phạm Hồi Thiên thì chúng ta chỉ có cách liều chết giữ chân cô nương lại đây.

Phan Quyên Quyên thâm giật mình:

- Tại sao?

- Vì cư dân nơi đây thường mang bệnh nhiệt chỉ có Thiên Y Thân Thủ mới có thể chữa lành. Nếu cô đụng tới một sợi lông của người, tất cả dân Miêu Cương chúng tôi sẽ đứng lên liều mạng với cô ngay.

Phan Quyên Quyên lắc đầu mỉm cười:

- Tôi không có ý định hại ông, đến tìm ông cũng chỉ vì nhờ chữa bệnh.

Gã đại hán nọ liền chen lời:

- Không được. Sư phụ ta quyết chẳng chữa bệnh cho người ngoại chủng. Khi ấy sẽ khiến ả nổi hung mà hạ thủ giết người.

Phan Quyên Quyên cười:

- Nếu sư phụ các hạ nhất định không chữa trị cho người Trung Nguyên tôi quyết chẳng cưỡng ép ông đâu. Xin các hạ an tâm đưa tôi đến đó.

Gã đại hán đưa mắt ra hiệu cho tù trưởng Lâm Khắc Long, đoạn hai người dùng thổ ngữ trao đổi với nhau một lúc lâu.

Lâm Khắc Long nghe xong biến sắc, quay sang bốn phía ra lệnh:

- Anh em cùng tiến lên, giết cho kỳ được ả nữ tặc này!

Đám đại hán vây quanh bốn phía từ nãy giờ, vừa được lệnh của thủ lĩnh lập tức vũ động khí giới, hò hét xông lên.

Phan Quyên Quyên dù thân hoài tuyệt kỹ, tài nghệ siêu quần, nhưng trước đám đại hán mọi dợ, tên nào tên nấy cũng hung hăng lắm le động thủ vây công nàng không khỏi hãi hùng thất sắc, vội tuốt kiếm sẵn sàng ứng chiến.

Tư Đồ Không trong xe vội lớn tiếng nhắc:

- Cô nương muôn ngàn lần không nên hạ sát họ, chỉ điểm vào huyết đạo là đủ rồi.

Phan Quyên Quyên lo ngại nghĩ thầm:

- “Một khi giao tranh động thủ, đao kiếm vô tình làm sao mà giữ gìn không làm đổ máu?”

Đang còn trù trù chưa quyết, đám đại hán đã chia thành bốn đội, mỗi đội 12 người, chặn bốn mặt Đông Tây Nam Bắc chầm chậm khép chặt vòng vây.

Đội thứ nhất hướng bắc tay cầm đao dài, hú to một tiếng lập tức như sóng cuộn vỡ òa, ào ào xông tới.

Đội thứ nhất vừa phát động thế công, ba đội còn lại cũng đồng thời hò hét vang lừng, từ ba phía xông lên.

Phan Quyên Quyên tuy có khí giới cũng bằng không vì không thể giở tuyệt kỹ ra, chỉ còn cách dùng khinh công tránh né bảo toàn tính mạng. Thân ảnh nàng chập chờn giữa muôn vàn đao kiếm khí giới, uyển chuyển như rồng thiêng vờn sóng bạc, lại pháp phối linh động như bướm giữa rừng sao.

Đám đại hán điên cuồng lăn xả tấn công hồi lâu vẫn không chạm được vào chéo áo cô gái, càng đấu chúng càng khiếp sợ võ công của đối phương.

Phan Quyên Quyên trở lộng thân thủ một lúc, thấy bọn đại hán đã phân nào khiếp sợ liền nói:

- Không phải ta sợ các ngươi mà thật ra là không nỡ hạ sát thủ đả thương các ngươi. Nếu còn thị cường ra tay buộc lòng ta phải dùng tuyệt kỹ để đối phó.

Lâm Khắc Long trầm giọng hỏi:

- Tuyệt kỹ gì?

Phan Quyên Quyên liền đáp:

- Một là Phi Kiếm, hai là Thân Quyền.

Nàng ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Hai môn tuyệt kỹ này có thể lấy đầu kẻ địch ngoài ba trượng. Nếu các người chẳng tin ta có thể thử xem cho biết.

Lâm Khắc Long sớm đã biết võ công đối phương cao diệu khó lường, cũng muốn mở rộng tầm mắt liền đáp:

- Tốt lắm! Nếu như võ công của cô nương có thể khiếp phục toàn thể chúng ta thì chúng ta sẽ để cô nương đi đâu tùy ý.

Phan Quyên Quyên nói:

- Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh.

Lâm Khắc Long cười to:

- Tại hạ xưa nay chưa hề dối gạt ai. Cô nương cứ yên lòng.

Trở tay vào hàng cổ tùng cách xa cuộc trường độ mười bước, Phan Quyên Quyên nghiêm trang thốt:

- Ta biểu diễn Phi Kiếm trước. Trong vòng mười bước một khi kiếm khí đã phát động, hàng cổ tùng kia sẽ thế nào. Các người sẽ được coi uy lực của Phi Kiếm.

Hoa Sỹ Kiệt nghe vậy liền hô:

- Cô nương hãy dừng tạm thanh Thất Độc kiếm của tại hạ mà thi triển tuyệt kỹ.

Phan Quyên Quyên nghe xong lời chàng liền nghĩ thầm:

- “Từ lâu nghe nói thanh Thất Độc Thân Kiếm sắc bén dị thường, ta nên thử coi.”

Nàng vội rảo bước tiến lại phía xe, rút thanh kiếm bên mình Hoa Sỹ Kiệt, vung tay gạt thử.

Sau một tiếng “xoẹt” khe khẽ, bảy mảnh diệp kiếm lập tức xòe rộng ra như một chiếc thiết phiến, hào quang xanh biếc.

Phan Quyên Quyên tinh thần thêm phấn khởi, lập tức quát to một tiếng, xoay mũi kiếm về phía hàng tùng bên rừng, lia ngang một nhát.

Bảy đạo hàn quang vừa lóe lên, lập tức những tiếng âm âm như trời long đất lở, tiếng cây gãy răng rắc, lá đổ ào ào.

Một hàng tùng trên mười cột to bị gãy ngang giữa thân thi nhau đổ gục.

Lâm Khắc Long cùng bọn sơn nhân đều kinh hồn lạc vía, nhìn nhau không nói nên lời.

Phan Quyên Quyên lại quát lên một tiếng to, tay trái cung lại thành quyền, tổng thẳng một chương vào hàng tùng bên trái sơn đạo.

Quyên kinh vừa thoát khỏi lập tức ào lên một tiếng dữ dội, cuộn theo cả một vầng cát bụi mịt mù...

Lại những tiếng âm âm vang động, cả một hàng bảy cây tùng to bằng vòng tay người cả gốc lẫn rễ đều bị bật rời khỏi mặt đất, cuộn đi hơn trượng xa.

Tất cả những người có mặt trước thế kiếm và quyền uy mãnh của Phan Quyên Quyên đều lặng người đi không thốt được tiếng nào.

Phan Quyên Quyên chậm rãi xếp thanh Thất Độc kiếm lại, cười nói:

"Giữa chúng ta vốn không thù oán chi, tất nhiên ta không muốn dùng tuyệt kỹ này để đối phó với các vị. Nhưng nếu chư vị không chịu phân biệt phải quấy, đến lúc gây thành trận sát nghiệt vô cớ thì đó cũng là do các vị tự gánh lấy. "

Lâm Khắc Long vội thốt:

- Thân thủ của cô nương đã khiến chúng tôi khâm phục vô cùng. Nhưng chẳng hiểu cô nương kiếm Thần Y để chữa trị bệnh gì?

Phan Quyên Quyên tóm tắt sơ thuật trường hợp bảy người trong xe bị tơ nhện độc trói chặt cho bọn họ nghe.

Lâm Khắc Long gật đầu:

- Đã thế tại hạ xin dẫn đường đưa cô nương đến nơi.

Thấy mọi việc đã êm đẹp, Phan Quyên Quyên thở dài nhẹ nhõm, chậm rãi leo lên xe giục cương theo Lâm Khắc Long đến Khô Cốt Nhại.

Đoàn người đi độ nửa giờ đã đến chân một ngọn núi.

Trước mặt không xa là một tòa vách núi lởm chởm dựng đứng, cao đến chân mây.

Lâm Khắc Long liền quay sang gã đại hán đồ đệ của Thần Y:

- Người vào thông báo cho lệnh sư một tiếng.

Lâm Khắc Long quay sang Phan Quyên Quyên:

- Thiên Y Thần Thủ ở trong động này. Cô nương chịu khó chờ một lát, tại hạ xin cáo lui.

Phan Quyên Quyên gật đầu cảm tạ, chờ cho Lâm Khắc Long đi khỏi rồi chăm chú nhìn vào cửa động căn sâu vào vách núi.

Lòng động tối om chứng tỏ bên trong rất sâu.

Bỗng chốc lộ ra gã đại hán lúc nãy. Gã đưa mắt nhìn nàng hậm hực:

- Sư phụ ta đang luyện đơn, không tiếp khách được.

Phan Quyên Quyên dần lòng hỏi:

- Vậy bao giờ lệnh sư mới có thể tiếp khách?

Giọng gã vẫn hằn học vô cùng:

- Không nhất định. Có thể nhanh là 20 ngày, hoặc giả hai, ba tháng...

Phan Quyên Quyên hơi nhíu mày:

- Cứu người như chữa lửa. Mấy vị bằng hữu của tôi chất độc đã vào nội tạng, mạng sống mỏng manh trong sớm tối, làm sao có thể chờ lâu nhe vậy?

Gã đại hán tỏ vẻ bất đắc dĩ:

- Biết làm sao? Hay là cô đi tìm người khác vậy.

Phan Quyên Quyên sực nhớ lời sư phụ dặn trước lúc lên đường. Thần thủ tánh nết cổ quái vô cùng, đối phó với lão phải dùng cách dữ dần mới được.

Đang từ thái độ hòa nhã nàng liền vụt đổi giọng:

- Lời của các hạ thật chẳng cảm tình thông lý. Ta từ ngàn dặm xa xôi đến đây thăm thầy, mục đích để trị bệnh nguy. Thầy trò các hạ chẳng lẽ không có một chút lòng trắc ẩn trong lương tri sao?

Gã đại hán cũng tức giận đáp:

- Đối với lũ người Trung Nguyên các ngươi thì cần gì phải có lòng trắc ẩn cho uổng? Không phải lắm nhải nhiều lời. Mau đánh xe đi khỏi chỗ này.

Phan Quyên Quyên mắt đỏ hung quang:

- Ta không đi thì sao?

Gã đại hán lắc người vọt đi chắn đến sát cửa động, vừa có thể chặn đường tiến của đối phương, vừa có thể rút lui một cách an toàn nếu đối phương động thủ. Đoạn quát:

- Người muốn gì?

Phan Quyên Quyên bật từng tiếng:

- Bản cô nương muốn tìm cho được Thân Y.

Đột nhiên gã đại hán bỗng cảm thấy một luồng tiềm lực ập về phía gã.

Trong cơn bất phòng người gã chao về một phía, hốt hoảng la lên một tiếng, tả chưởng đồng thời tung ra phản kích.

Phan Quyên Quyên cười khẩy, tay phải khoanh ra một trảo.

Thế chưởng của đại hán chưa hết đà đã bị Phan Quyên Quyên chop cứng.

Nàng khẽ vận sức vận một chút, gã đại hán tưởng như bị một gọng kềm sắt siết chặt, đau đớn khôn tả. Mồ hôi hột trên trán toát ra như tắm.

Từ trong động đột nhiên vọng ra một giọng già nua:

- Buông gã ra!

Phan Quyên Quyên mừng thầm vội nói:

- Nếu như tôn giá không chịu chữa trị cho bọn tiểu nữ, tên này sẽ chết.

Dứt lời nàng giơ cao tay như chuẩn bị đánh xuống.

Thanh âm nọ lại vang lên:

- Được rồi! Đồ nhi, đưa bọn họ vào động.

Phan Quyên Quyên cả mừng, buông gã đại hán ra.

Ném lại nàng một tia mắt đầy oán hận, gã xoay người chạy vào động.

Phan Quyên Quyên mở rèm xe, nâng Hoa Sĩ Kiệt và Tư Đồ Không đoạn chậm rãi bước theo.

Lòng hang vừa hẹp vừa tối, chỉ đủ cho một người đi, giơ tay chẳng nhìn rõ. Phan Quyên Quyên tiến vào rất khó khăn.

Đi được hơn mười bước nàng chợt cảm thấy những làn gió lạnh buốt tạt vào mặt. rất buốt cả da.

Dù gan dạ nhưng nàng vẫn cảm thấy rùng mình, lồng ngực không ngớt phập phồng.

Bất thần tiếng xé gió rít lên kẹp theo ba luồng hàn quang bắn thẳng về phía nàng.

Lòng hang động chật hẹp, vô phương né tránh mà ba luồng hàn quang vẫn với một tốc độ cực nhanh xẹt tới.

Vietkiem.com